ZUŠ VK

LISTOPAD 2026

XV. ROČNÍK

ŠKOLNÍ ČASOPIS ZUŠ VÍTĚZSLAVY KAPRÁLOVÉ BRNO

Vážení rodiče, přátelé a žáci,

naše základní umělecká škola je místem, kam děti chodí na hodiny hudby, tance, výtvarného a literárně dramatického oboru. Je to ale také prostor, který žije setkáváním, rozhovory a společně strávenými chvílemi. Jsme hrdí na to, že patříme mezi školy s certifikátem „Rodiče vítáni". Znamená to, že dveře u nás jsou otevřené nejen pro žáky, ale i pro jejich rodiče a často i prarodiče.

Každý den je krásné vidět, jak rodiče nebo prarodiče čekají na své děti na chodbách, usmívají se, povídají si mezi sebou a sdílejí své zážitky. Někdy se dají do řeči i lidé, kteří se předtím vůbec neznali, a najednou vznikají nová přátelství. Tato setkání dávají škole lidský rozměr, který je stejně důležitý jako samotná výuka. Umění pomáhá člověku lépe porozumět vlastním emocím i emocím druhých. Sdílený kulturní zážitek spojuje lidi a posiluje pocit sounáležitosti. Celkově tak umění přispívá ke kultivaci osobnosti i harmonii ve společnosti.

Velké poděkování patří všem, kteří navštěvují naše koncerty a vystoupení. Velmi si vážíme toho, že přicházíte, podporujete děti svým potleskem a skutečně vnímáte to, co se na pódiu odehrává. Právě vaše pozornost a uznání dávají dětem smysl jejich snažení.

Hudebně poetický večer, foto Lukáš Gaňa

Za každým vystoupením se skrývá mnoho hodin práce nejen samotných žáků, ale i jejich učitelů. O to víc zamrzí, že se občas, byť jen výjimečně, najdou i tací, kteří během koncertu sledují mobilní telefon, projíždějí sociální sítě nebo dokonce čtou knihu. Tento přístup je těžké pochopit. Přitom právě pozornost a velký potlesk publika je pro účinkující tou největší odměnou.

Podobně i v každodenním životě školy někdy vidíme na chodbách sklopené hlavy a pohledy upřené do obrazovek. Přitom to nejcennější se odehrává přímo kolem nás – v obyčejném

rozhovoru, v úsměvu, v krátkém zastavení. Naše škola je otevřená, přátelská a živá – a právě díky lidem, kteří ji naplňují pozorností, respektem a sdílenou radostí, zůstává místem, kam se nechodí jen za uměním, ale i za skutečnými setkáními.

Jana Sapáková, ředitelka školy

VÝSTAVA HUDEBNÍCH NÁSTROJŮ

MICHAL KŘÍŽ

Pokud se rozhodnete studovat hudbu na naší ZUŠce, můžete si vybrat z více než dvaceti nejrůznějších hudebních nástrojů, na které vás naučíme hrát. Jak ale vybrat ten správný? Budou lepší housle nebo saxofon? Nebo snad harfa? Toto nelehké dilema, které je každoročně součástí talentových zkoušek, jsme se rozhodli dětem i rodičům usnadnit.

V rámci přijímacího řízení, které tradičně probíhá na přelomu dubna a května, pořádáme v našem koncertním sále interaktivní výstavu hudebních nástrojů. Každý si zde může detailně prohlédnout, osahat a třeba i vyzkoušet nástroj, který ho zaujal. Moc nás těší, že je o výstavu velký zájem, některé děti zde stráví déle než hodinu, jiné ji navštíví vícekrát. Uvědomujeme si, že pro úspěšné studium je výběr vhodného nástroje klíčový. Snažíme se udržovat nástrojovou pestrost, která je nezbytná pro fungování školních souborů. Díky tomu si naši žáci zahrají v cimbálce, symfonickém nebo swingovém orchestru, kytarovém kvartetu či klezmerové kapele. Pro klavíristy je zase lákadlem nové koncertní křídlo značky Petrof.

Je jasné, že ne každý si může dovolit koupit svému dítěti třeba marimbu, která ho zrovna zaujala na výstavě. Naše škola nabízí možnost půjčení celé řady hudebních nástrojů. Díky zapojení do Operačního programu Jan Amos Komenský máme k dispozici finanční prostředky ze strukturálních fondů Evropské unie a státního rozpočtu České republiky. Daří se nám tak udržovat bohatý fundus hudebních nástrojů.

Každý hudební nástroj má svoji duši, ta se však probudí až v rukou muzikanta, který jej uchopí a rozezní jednotlivé tóny. Je to opravdu úžasný pocit, přijďte si to vyzkoušet!

Výstava hudebních nástrojů, foto Lukáš Gaňa

JSI ZNALCEM HUDEBNÍCH NÁSTROJŮ?

Otestuj své znalosti v následujícím kvízu. Vždy je správná pouze jedna odpověď. Řešení najdeš na straně 16.

1. KTERÝ Z AKUSTICKÝCH NÁSTROJŮ MÁ NEJVĚTŠÍ ROZSAH?

A) klavír | B) harfa | C) varhany | D) akordeon

2. KOLIK STRUN NAJDETE UVNITŘ MODERNÍHO KLAVÍRU?

A) 30 | B) 88 | C) 176 | D) 230

3. PODLE ČEHO ROZEZNÁ HARFENISTKA JEDNOTLIVÉ STRUNY NA HARFĚ?

A) podle délky | B) podle tloušťky | C) podle barev | D) pouze po hmatu

4. PODLE KTERÉHO NÁSTROJE LADÍ SYMFONICKÝ ORCHESTR?

A) lesní roh | B) hoboj | C) klavír | D) housle

5. KOLIK BY MĚŘIL LESNÍ ROH, KDYBYCHOM HO ROZTÁHLI DO DÉLKY?

A) 80 cm | B) 240 cm | C) 400 cm | D) 640 cm

6. KTERÉ ZVÍŘÁTKO NEBYDLÍ V HOUSLOVÉM FUTRÁLU?

A) myška | B) žabka | C) kobylka | D) šnek

7. KDO NEPATŘÍ MEZI DŘEVĚNÉ DECHOVÉ NÁSTROJE?

A) basetový roh | B) anglický roh | C) lesní roh | D) saxofon

8. NA KTERÝ NÁSTROJ HRAJE NEJVÍCE LIDÍ NA SVĚTĚ?

A) klavír | B) kytara | C) zobcová flétna | D) akordeon

9. KOLIK PROCENT ČESKÝCH DĚTÍ HRAJE NA NĚJAKÝ HUDEBNÍ NÁSTROJ?

A) 2 - 3% | B) 9 - 12% | C) 15 - 18% | D) 24 - 26%

TANEC NA ŠPIČKÁCH

JANA KUBÁČKOVÁ

V hodinách tance mají naše studentky možnost vyzkoušet si tanec na špičkách. Samozřejmě se k této technice dostanou až po několika letech studia klasického tance. Aby se dívky mohly postavit na špičky, je zapotřebí síla, flexibilita, stabilita, rovnováha, pevné břišní a zádové svaly a samozřejmě nezbytná síla v kotnících a nártech. Bez vytrvalosti a houževnatosti to nejde.

Některé dívenky se postaví na špičky a po půl roce skončí. Jiné se nevzdávají tak rychle a pilně trénují *„relevé"* (v překladu znamená *„zvednutý"* nebo *„vztyčený"*). Po čase začnou chodidla nabírat sílu, dívky stojí pevně jen na dvou prstech, a přitom působí lehce, jako by se sotva dotýkaly země. To je ostatně smyslem baletní špičkové techniky, která se začala rozvíjet na přelomu 18. a 19. století a stále je snem nejedné malé tanečnice.

Zeptali jsme se dívek, co je láká na tak náročné baletní technice…

Daniela: *„Je to jiskřička v mém životě a jsem ráda, že si můžu zkusit stát na špičkách."*

Marie: *„Cítím se výjimečně, protože ne každý má takovou příležitost."*

Ludmila: *„Každou hodinou se zlepšuji, vnímám pokrok, a to mi přináší radost do života."*

KRAJINA ZNÁMÁ I NEZNÁMÁ

Krajina nás obklopuje každý den. Někdy ji jen míjíme, jindy se v ní zastavíme a necháme na sebe působit její atmosféru. Může být důvěrně známá, ale také proměnlivá, snová a plná fantazie. Právě na pomezí těchto dvou světů se pohybovali žáci výtvarného oboru během celého školního roku.

Na začátku jsme se učili krajinu opravdu pozorovat. Pomocí akvarelu vznikaly malby podle fotografií, ve kterých se žáci snažili zachytit barvu, světlo i celkovou náladu. Inspirací jim byli různí výtvarní umělci, kteří ukazují, že i stejná krajina může mít mnoho podob.

Postupně se však realita začala proměňovat. Z přírodnin vznikaly první návrhy fantazijních rostlin, které žáci dále rozvíjeli do velkoformátových kreseb. Své práce oxeroxovali, rozstříhali, znovu skládali, kombinovali a doplňovali. Každá rostlina tak získala jedinečný tvar, charakter i jméno.

Na tuto část navázala keramika s tématem semene. Vznikly výrazné objekty inspirované tvary a strukturami jednotlivých rostlin. Žáci tak přenesli své nápady z kresby do prostoru a hledali, jak může jejich „rostlina" existovat v jiné podobě.

Evelína Pospíšilová, 12 let

Zita Sokolová, 12 let

Nela Káňová, 13 let

Nela Dominiková, 12 let

Do projektu se zapojili i mladší žáci, kteří se například inspirovali tvorbou Paula Klee a zaměřili se na městskou krajinu. Pomocí geometrických tvarů vytvářeli barevné kompozice, které následně obohatili tiskem různých struktur z textilu a razítek. Město tak získalo hravou a rytmickou podobu.

V závěru školního roku krajinu zpracovávali, tentokrát v duchu impresionismu. Žáci pracovali s textilními barvami, ale i vlněným rounem a soustředili se především na zachycení světla, barev a okamžitého dojmu. Celý rok byl cestou od pozorování k představivosti a zpět. Vzniklé práce ukazují, jak různorodě lze krajinu vnímat a zpracovat – očima, rukou i fantazií. Výstava „Krajina známá i neznámá" se konala od 1. do 7. června 2026 v prostorách Bednárny FIT VUT na Božetěchově ulici.

Emily Suquet, 11 let

Monika Pavlíková, 12 let

Natália Ráčková, 11 let

PTALI JSME SE HEDVIKY FRANCOVÉ

Pokud jste někdy procházeli okolo rohového domu na Matulkově ulici, a to v kteroukoliv denní dobu, pravděpodobně jste zaslechli hru na nějaký hudební nástroj. Bydlí zde Francovi, pětičlenná rodina, kde každý na něco hraje. Hedvika a její dva bratři studují u nás na ZUŠce, maminka je varhanice a učitelka hudební výchovy na gymnáziu a táta, ač lékař, hraje na kytaru a zpívá ve sboru. O své rodině, o hře na klarinet a klavír, o svých zálibách, úspěších a plánech do budoucna nám v tomto čísle časopisu pověděla Hedvika Francová.

foto Dušan Kadlec

Hedviko, u vás doma prý pořád někdo na něco hraje. Máte nějaký rozpis, kdo bude kdy cvičit? A co na to sousedé, neklepou vám na zeď?

Rozpis na papíře nemáme (zatím), ale nejsme od něj daleko... Hlavně o klavír jsou často docela spory, to se pak musíme domlouvat, kdo kdy koho pustí ke cvičení. A ještě máme nepsanou dohodu, že já s bráchou, který hraje na kytaru, nikdy necvičíme zároveň, protože klarinet je oproti kytaře dost hlasitý. Ale samotnou mě občas překvapuje, že nám to naše okolí toleruje.

A co koncert Hraje celá rodina? Kdy dáte něco dohromady?

Byli jsme tam loni na výzvědách, ale zatím to nevypadá, že bychom se k něčemu odhodlali... Není to tak, že bychom spolu doma vůbec nehráli, ale nacvičit něco v pěti lidech už vyžaduje dost času.

Od útlého věku hraješ na klavír, v současné době pod vedením paní učitelky Marie Jakabové, máš nějakou oblíbenou klavírní skladbu, skladatele nebo žánr?

Já hraju asi ráda Bacha, ten mě baví i cvičit. Poslední dobou taky oceňuju to, že si zahraju i nějaký doprovod k písničkám.

Na klarinet hraješ poměrně krátce. Přesto máš za sebou řadu velkých úspěchů, ať už přední místa na několika soutěžích nebo sólový výstup s orchestrem MBS (Mladí brněnští symfonikové). V loňském roce jsme spolu taky absolvovali stipendijní akademii MenART. Jak se ti tam líbilo?

MenART byla dobrá zkušenost, hlavně kvůli našemu lektorovi, bylo zajímavé se na věci dívat z pohledu člověka, který pracuje jako sólista. Ale taky bylo fajn poznat další klarinetisty. Většina z nich byla starší než já, takže to bylo inspirativní.

MenART

Jak zvládáš studium dvou oborů? Vnímáš rozdíly ve hře na klarinet a klavír?

Přijde mi, že je to zhruba stejně rozdílné jako podobné. V klarinetu mám teď o trochu menší trému. Myslím si, že je to proto, že se mnou hraje i korepetitor, a trochu něco schová, a taky jsme tam přece jen dva. A taky si většinou můžu vzít noty. Ale bude to asi i tím, že teď s klarinetem hraju na koncertech častěji. Na klavíru mě zase tolik nerozhazují chyby, protože jsou většinou méně slyšet.

foto Zdeněk Fabiánek

Kromě hudby se aktivně věnuješ skautu a taky běháš orienťák. Přiznám se, že na tobě obdivuji, a zároveň nechápu, jak to všechno stíháš. Prozradíš nám nějaké své know-how? Nemáš v kapse kouzelný časovrat?

Já sice dělám docela dost aktivit, ale většina z nich jsou individuální, což všechno usnadňuje, protože si přece jen můžu hodně věcí naplánovat. Takže asi takové know-how jsou priority, které ale většinou objevíte, až když přestanete všechno stíhat. To se mi stalo, když jsem přestoupila na střední, ale do té doby jsem si ani nedokázala představit nějak své aktivity omezovat.

Zaujal mě ten orientační běh. Říká se, že člověk se musí občas ztratit, aby se zase našel. Ztratila ses už někdy? A co ti pomáhá se zase najít?

V lese mnohokrát, ale tady v Česku se nějak špatně ztratit ani nedá, většinou je blízko nějaká vesnice. A ještě se taky říká, že ne všichni, co bloudí, jsou ztraceni, což je určitě taky pravda.

Jsi studentkou biskupského gymnázia, stejně jako řada dalších žáků naší ZUŠky, jak se ti na této škole líbí?

Jeden náš učitel ZSV má pro studium na Bigy takový graf, jmenuje se „Graf frustrace z naší školy", a sexty jsou na úplném vrcholu té křivky, ale já zatím moc frustrace nepocituji - a už to má být prý jenom lepší . Mám dobrou třídu, je tam spousta příležitostí poznat nové lidi různých zájmů, a přijde mi, že jsou studenti i učitelé dost tolerantní a v pohodě. Navíc je to už trochu sekta, protože ať už děláte v Brně cokoliv, snad vždycky narazíte na někoho, kdo s Bigy má něco společného.

Tak aktivní člověk jako ty má určitě spoustu plánů do budoucna. Prozradíš nám nějaké?

Tady na ZUŠce se těším na ty větší koncerty v zajímavých prostorech, kde často hrajeme s klezmerem. Ale letos máme i ve škole velké projekty, třeba naše poslední anglické divadlo nebo závěrečné práce z výtvarky. Takže jsem zvědavá, jak to všechno dopadne.

Děkuji za příjemný rozhovor, přeji ti, ať se ti daří i nadále.

ŘÍŠE ZVÍŘAT

V červnu jsme odehráli v Divadle BARKA představení Říše zvířat. Příběh osmi herců, jejichž inscenace bude po šesti letech stažena z repertoáru a nahrazena povrchní estrádou… Text R. Schimmlepfenniga, napsaný původně pro Deutsches Theater v Berlíně, jsme pojali jako zamyšlení nad tím, co je umění a co nám tvorba dává. Místy vážné, místy vtipné „divadlo na divadle" s velkou hereckou výzvou dvojrolí, se kterou jsme se, myslím, se ctí popasovali. Tady je malá foto vzpomínka pro vás…

foto Dušan Kadlec

KONCERT-CON

Co je to Koncert-con? Koncert plný hudby z filmů, pohádek, anime a z PC her hrané ponejvíce v kostýmech. Koncert – con se v bohatém koncertním programu naší školy objevuje každé jaro už třetím rokem. Poprvé se konal v březnu 2023, v prvním „po-covidovém" školním roce. Tomu předcházely dva roky předchozí, prošpikované karanténami a distanční výukou z důvodu pandemie nemoci covid-19, na což asi nejen já nerada vzpomínám.

tradiční foto-koutek je neodmyslitelnou součástí této akce

V srpnu 2022 jsme měli pedagogickou radu, na které paní ředitelka zmiňovala skutečnost, že jsou náhle přeplněné ordinace dětských psychologů a psychiatrů, jelikož období izolace způsobená karanténami zanechala na dětských duších a psychice šrámy. Apelovala na nás pedagogy, ať jsme k dětem co nejvíce vlídní a vstřícní, ať jsme jedni z těch, kteří tu jsou pro ně a pomáhají jim překonávat případné smutky nebo stresy všedních dnů. V tu chvíli mě napadlo, že nejlepším lékem na smutek a splín je najít důvod k radosti a těšení a zkusit udělat něco opravdu jen tak pro zábavu a pro radost. Tak jsem se rozhodla zrealizovat Koncert – con.

Nápad na uspořádání Koncert-conu ve mně klíčil postupně – hodně mě inspirovali moji synové, kteří odmala rádi hráli filmovou hudbu, nebo hudbu z PC her v kostýmech, které si velmi často sami vyráběli. Jejich vlastní zkušenost je taková, že při vystoupení v kostýmu se natolik vžijí do role, že nakonec ani nemají trému, která je jinak dokázala poměrně dost potrápit.

Jen jsem si v té době nebyla úplně jistá tím, zda není vystoupení v kostýmech na umělecké půdě školy nevhodné a jestli to na kocertech nepůsobí nepatřičně. Jednou ale zahrál můj syn na třídní přehrávce Imperiální pochod z Hvězdných válek v kostýmu Dartha Vadera. Byla tam i moje kolegyně Jana Kubáčková s manželem, protože jsem v té době učila jejich Marušku. Po přehrávce mi řekla, že její manžel byl z toho čísla vysloveně šťastný, protože Star Wars absolutně miluje a velmi si to užil. A to byl jeden z okamžiků, který mě postrčil k nápadu uspořádal celý kostýmovaný koncert.

Název „Koncert-con" vymyslel jeden z mých synů (toho času také žák naší ZUŠ a jeden z účinkujících) a vychází z pojmu „Comic-con", což je setkání milovníků komiksů, knih a filmů sci-fi a fantasy, navštěvované cosplayery – čili fanoušky v kostýmech a celá akce se nese v uvolněné, festivalové a radostné atmosféře. A takhle nějak jsem si přála, abychom si prožili i Koncert-con.

Postupně jsem oslovovala kolegy a zvala je ke spolupráci. Jako prvního jsem ve sborovně potkala Pavla Borského. Můj nápad ho nadchl a byl ochotný nabídnout svůj talent jak herecký – to, když se mnou poprvé celou akci uváděl a moderoval, tak pedagogický – to, když dodal i číslo do programu. V neposlední řadě oceňuji i jeho talent technický – to, že umí použít, zapojit a zakomponovat do dramaturgie například i projektor… Naše každoroční spolupráce trvá dodnes a já si toho velmi vážím.

Samozřejmě jsem svůj nápad vylíčila i své kolegyni Dagmar Kovářové, která nikdy nezkazí žádnou legraci a od prvního ročníku se podílí na programu nejen se svými žáky. Letošní koncert jsme využili jejího nesporného hereckého talentu a ona koncert uvedla v roli paní profesorky Trelawneyové z Harryho Pottera v tak dokonalém převleku, že ji někteří návštěvníci vůbec nepoznali. Postupně se k nám přidali další kolegové se svými žáky, které tento typ vystoupení baví a oslovuje. A mám velkou radost, že tato akce dokáže nalákat početné obecenstvo, které se na ní velmi dobře baví. Hodně čísel doprovází i scénky z daných filmů, nebo na jejich motivy, některé si píší i sami žáci a jedná se o opravdu velmi vtipné herecké výstupy.

Také není výjimkou, že zde se svými dětmi vystupují i rodiče, které strhne nadšení pro věc, snaha podpořit svého potomka a společně prožít něco veselého. Takže je to po oblíbeném koncertě Hraje celá rodina další školní akce, která dokáže nadchnout a zapojit častokrát celou rodinu.

To, že se koná Koncert-con, poznáte i podle festivalové výzdoby koncertního sálu a jeho okolí – v poledních hodinách, než se začne plnit škola, nafoukne pan školník s paní uklízečkou ve sklepě kompresorem pestrobarevné balónky, vytáhnou se opět po roce girlandy a také pozadí a rekvizity do foto-koutku. Ten se nachází v předsálí a vyfotíme v něm nejen všechny účinkující, je k dispozici také ostatním. Jestli máte rádi filmovou, pohádkovou a herní hudbu, jste cosplayeři, nebo prostě jen máte rádi zábavu a humor, srdečně Vás zvu na příští Koncert-con 1. 4. 2027. Už teď se těším na příští jaro a už teď vymýšlíme, co bychom Vám na něm mohli zahrát!

foto Roman Růžička

ROZHOVOR S OLGOU UČŇOVOU

S Olgou Učňovou se známe už řadu let. Byli jsme kolegy v jiné ZUŠ, hráli jsme spolu na mnoha koncertech v ČR i v zahraničí, párkrát byla dokonce ochotná vytrhnout nám trn z paty a zaskočit za nemocného kolegu v našem smyčcovém kvartetu. O to víc mě těší, že se nyní spolu můžeme setkat i na stránkách našeho školního časopisu a nahlédnout do jejího profesního i osobního světa.

foto Dušan Kadlec

Když jsi byla malá, kdo u vás doma rozhodl, že budeš hrát na housle?

Sama jsem se rozhodla. :-) Když mi byly 4 roky, přišla do školky tehdejší paní učitelka houslí Marta Dudová a vybrala si mě. Prý jsem byla milá, usměvavá, zpívající holčička s kukadlama. Rodiče mi nebránili, naopak celou dobu podporovali. Jako rodina jsme se scházeli, hráli a zpívali. Hudba mě provázela v kruhu rodinném i mezi kamarády. Byla jsem jediná ze třídy na ZŠ, kdo hrál na housle, a já se cítila výjimečná. Housle mi přirostly k srdci.

Společně jsme se poprvé potkali jako kolegové v ZUŠ Veveří Brno, byla to tvoje první zkušenost s výukou v ZUŠ?

Cesta vedla přes Bílovice nad Svitavou, Veveří, Jaroslava Kvapila, až sem na Kaprálku. Na každé škole mi bylo vždy dobře, ale pořád jsem cítila, že to není ono. V roce 2008 jsem se se svým žákem zúčastnila krajské soutěže, kterou pořádala ZUŠ V. Kaprálové. Moc se mi ta škola líbila, jako bych byla doma. Jednoho dne se ozval telefon, byl to rok 2014: „Oli, tady Pavel Borský, u nás se brzy uvolní místo učitele houslí, nechceš zkusit přijít na přijímací pohovor?"

Vnímáš velký rozdíl ve fungování ZUŠek ve svém mládí a dnes?

Ano, ten rozdíl určitě vnímám. Když jsem byla žákyně, výuka byla víc zaměřená na individuální práci a klasický repertoár. Dnes mají děti mnohem širší možnosti, zapojují se do různých souborů, orchestrů, projektů nebo i netradičních hudebních žánrů, což je podle mě velké plus. Já sama se snažím právě tyto společné aktivity podporovat, protože věřím, že právě tam vznikají nejen hudební zkušenosti, ale i kamarádství a opravdová radost z hudby. Zároveň je dnes všechno rychlejší a děti mají spoustu podnětů i mimo hudbu, takže je někdy náročnější udržet jejich pozornost a motivaci k pravidelnému cvičení. Na druhou stranu mají přístup k nahrávkám, videím a inspiracím, o kterých se nám dřív ani nesnilo. Co ale zůstává stejné, je důležitost dobrého učitele, trpělivosti a radosti z hudby.

To je podle mě základ, který se nemění bez ohledu na dobu.

Kdy tě poprvé napadlo, že budeš učit?

U mě to bylo vlastně docela jasné už od dětství. Učitelské geny mám po mamince a hudební po tatínkovi. :-) Nikdy mě to moc netáhlo do orchestru, i když si to pan docent František Novotný, můj pedagog na housle na JAMU, přál. Mým snem bylo mít velkou rodinu, dům se zahradou a stát se dobrou učitelkou. Měla jsem štěstí na skvělé učitele, kteří mi byli velkým vzorem – a to i ti přísnější. Asi právě díky nim jsem si uvědomila, že učitel není ten, kdo jen něco vysvětluje, ale hlavně ten, kdo dokáže děti nadchnout. A to mě na tom začalo bavit nejvíc – představa, že bych jednou mohla být pro někoho takovým průvodcem.

Díky tobě a tvé kolegyni Laďce Tomaštíkové u se nás v ZUŠ začala rozvíjet tradice cimbálové muziky. Co tě na této práci baví?

Vždycky říkám, že jsem ten prostředník, který má dát věci do pohybu. Takže, nejen díky mně, ale díky vzájemné spolupráci mezi kolegy na naší škole se podařilo cimbálku založit. První krůčky jsme začali s Edou Tomaštíkem a během jednoho roku ji předal Laďce Tomaštíkové. Na cimbálové muzice mě nejvíc baví to společné muzicírování, energie, která vzniká, když si všichni sednou a hudba začne opravdu žít. Je to úplně jiný pocit než sólové hraní a mám ráda, jak se děti učí poslouchat jeden druhého a fungovat jako celek.

V naší ZUŠ jsi i vedoucí oddělení strunných nástrojů. Co to všechno obnáší?

Do našeho oddělení strunných nástrojů patří housle, viola, violoncello, kontrabas, kytara, cimbál a od loňského školního roku i harfa. Pro mě je vedení hlavně o spolupráci s kolegy – mám štěstí, že jsou vstřícní a dobře se nám spolupracuje. Mám na starosti i archiv nástrojů (housle) a jejich evidenci, organizaci oborových koncertů a dalších vystoupení.

foto Dušan Kadlec

Co ráda děláš ve volném čase?

Ve volném čase se ráda věnuji domu a zahradě, nebo vyrazím do lesa „vyčistit hlavu" a být chvíli v klidu venku. Ráda jezdím na kole, lyžuji, chodím po horách a dýchám čerstvý vzduch. Ale upřímně – nejraději jsem doma, v kruhu rodiny. A když zrovna nepracuji, hraji v komorním orchestru, kde je skvělá parta lidí, za kterými chodím ráda. Už 23 let jsem vedoucí scholy, kde si užívám společné muzicírování zase trochu jiným způsobem. Nejvíce času ale samozřejmě věnuji rodině. Mám čtyři syny, kteří mě umí pěkně zaměstnat. :-)

Co bys do budoucna popřála ZUŠ V. Kaprálové?

Přála bych ZUŠce, aby si udržela svou pohodovou a přátelskou atmosféru, kam se děti těší a chodí rády. Aby měla dostatek nadšených učitelů, kteří mají trpělivost a dokážou děti pro hudbu nadchnout. A také aby se tu pořád hrálo, zpívalo a tvořilo. Velké díky patří také obětavé paní ředitelce a vedení školy, které to všechno drží pohromadě a bez kterých by to určitě nefungovalo tak, jak má.

cimbálová muzika Kvítečka pod vedením Olgy Učňové

NAŠE ZÁŽITKY Z NAUKIÁDY

PETRA KOPŮNCOVÁ

Po loňském krásném zážitku v Jablunkově jsme se rozhodli, že i letos pojedeme na soutěž hudebních nauk neboli Naukiádu, tentokrát do Bratislavy…

Dominik: *„Celou cestu jsme si s paní učitelkou Kopůncovou opakovali nauku a pouštěli ukázky oper od Giuseppe Verdiho."*

Anežka: *„Nejvíce se mi líbila hra nesmíš říct ani slovo, měli jsme popsat vylosované slovo a nesměli jsme použít jeho kořen."*

Arnošt: *„Nejtěžší mi přišlo poznat název opery z nahrávky a určit jaký je to hlas, jestli soprán, mezzosoprán nebo alt."*

Magda: *„Nejvíce mi chutnaly croissanty a ovoce, na pití jsme měli džus a minerálky."*

Bára: *„Výsledky četli od posledního místa a nás pořád nečetli. Měla jsem strach, že na nás zapomněli, ale pak to přišlo! Získali jsme dvě první a dvě druhá pásma."*

1.C / 2.D / 3.C / 4.B / 5.C / 6.A / 7.C / 8.B / 9.C

CIRKUS SILVERSTEIN

EMA KŘÍŽOVÁ

Cirkus Silverstein aneb koláž básní Shela Silversteina v cirkusovém šapitó

Silverštýn? Silverstejn? Silvrstýn! Nebo Silverštajn? Inu, správně přečíst jméno slavného amerického básníka, textaře a kreslíře a vůbec celkově mnohostranně nadaného umělce není žádná sranda. Určitě ne taková, jako nechat se unášet jeho hravými texty v mistrném překladu týmu Lukáše Nováka, Stanislava Rubáše a Zuzany Šťastné, který vyhrál oceněním Magnesia Litera za rok 2015. My budeme považovat za výhru, když se nám povede polechtat vaše buňky smíchu a přenést na vás kousek cirkusové rozpustilosti… Jo, a čte se to Silvrstajn.

Kdybysme byli rocková kapela,
dělali bysme i to, co se nedělá:
kouřili, pili a sprostě kleli a na školu úplně zapomněli,
kdybysme byli rocková kapela.
…
Jenže my nejsme rocková kapela,
jsme jenom parta, co v cirkusu zkoušela
vyhrávat na různý harampádí, co sem přitáhli kamarádi,
na kbelík, co přítáhla Marcela.

A nikdo si z toho nic nedělá,
že kolem nás ťukaj si na čela,
a jen si tak sníme celý dny, jak by to bylo bezvadný,
kdybysme byli rocková kapela.

premiéra představení v Divadle BARKA – červen 2026, foto Kristýna Staňková

„Zazpívej šůba-důba píseň, zafoukej něco na hřeben, udělej zkrátka bláznivinu, co by se nestala bez tebe!"

V HODINÁCH LIDSKÉHO ČASU

MIRKA BRÁZDOVÁ

Zamyšlení nad jednou z cest k výtvarnému umění s Eliškou Roztočilovou

Práce na naší škole je v plném proudu, vznikají nové projekty, přesto si myslím, že není na škodu se na chvíli pozastavit a ohlédnout trochu zpět. ZUŠky totiž jako jediné školy v našem systému vzdělávání dětí a mládeže – a také jejich pedagogové – mají tu skvělou možnost provázet své nadané svěřence po mnoho let od útlého dětství až do plnohodnotné dospělosti. A na této cestě mohou sledovat nejen jejich celkový vývoj, ale zejména obrovský posun v jejich umělecké tvorbě od prvních krůčků až po zralé tvůrčí autorství. Jedna z těchto cest patří i Elišce Roztočilové, mé dnes již bývalé žačce výtvarného oboru.

absolventský portrét Elišky Roztočilové

Jednoho dubnového odpoledne roku 2012 se talentových zkoušek do „výtvarky" zúčastnila i drobná a tichá šestiletá Eliška a nakreslila voskovými pastely (jako povinnou přijímací kresbu) barevné hemžení, na němž dominuje postava kohouta a slepice.

Spontánní dětský obrázek. Ten zůstal v našem archivu. Eliška byla přijata, prošla mnoha úkoly a výtvarnými projekty a pokračovala ve výuce po celá školní léta. Protože jí nejvíce „seděla" právě disciplína kresby, postupně se na ni zaměřila, osvojila si nejen klasickou kresbu tužkou, ale věnovala se suchému pastelu, v němž v závěru studia získala skutečně vynikající úroveň. Pastel se stal její volbou už ve 13 letech v závěrečné práci I. stupně, kdy na společné téma ČAS nakreslila rozsáhlý soubor, který nazvala „V hodinách lidského času". Většinu kreseb vytvořila samostatně doma ve svém pokoji v době covidové pandemie a s ní spojené distanční výuky. Když jsme pak po otevření školy ty práce vystavili, ještě z nich dýchala hluboká emoce a tísnivá nejistota. A jedna z těch kreseb se stala i motivem na společnou pozvánku na výstavu.

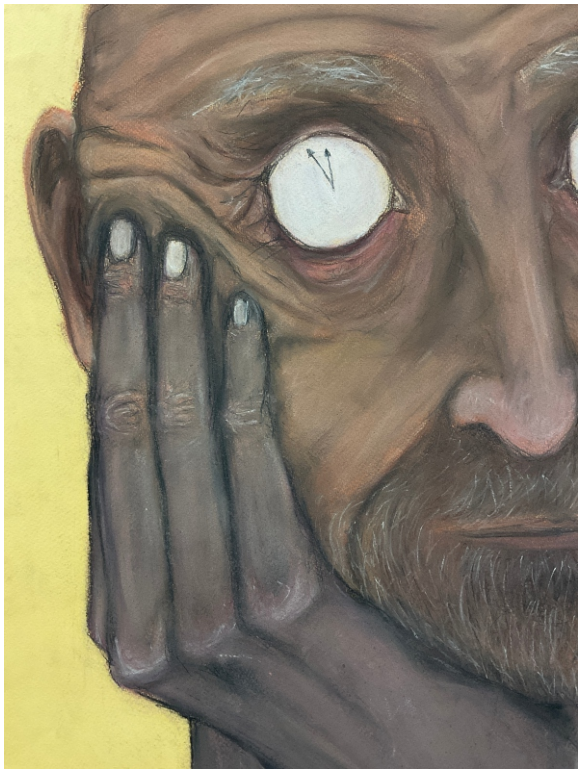

V HODINÁCH LIDSKÉHO ČASU, série kreseb pastelem

Po dalších 4 letech společného setkávání a tvoření Eliška absolvovala i II. stupeň studia na téma KŘEHKÉ JAKO SKLO. Rozhodla se pro námět ryby, která se zrcadlí ve skleněných nádobách s vodou. Velké kompozici předcházela série studií ryb, vše nakresleno – jak jinak – v technice pastelu. Své výtvarné vzdělávání na naší škole Eliška ukončila v minulém školním roce po více než 13 letech studia.

KŘEHKÉ JAKO SKLO, série kreseb pastelem

A co dál? Studium na výtvarné škole? Po mnoha letech své praxe vím, že vlastně tak ani nezáleží na tom, jestli naši absolventi dojdou k rozhodnutí věnovat se svému oboru profesionálně. Hlavním poselstvím ZUŠ je obohatit proces růstu každého žáka a přivést ho k potřebě tvořit či alespoň vyhledávat kvalitní umění pro sebe a pro své okolí. I když při svém nadání a pracovitosti se Eliška rozhodla věnovat se jinému oboru (studium práv a mezinárodních vztahů), jsem

přesvědčena, že výtvarná etapa v jejích „hodinách času" měla hluboký smysl – pro ni a také i pro mne jako pedagoga.

